

بیانیه حزب کمونیست کارگری

**در مورد قدرت گیری طالبان
در افغانستان**

حزب کمونیست کارگری ایران

Worker-communist Party of Iran

افغانستان بار دیگر بدست گروه اسلامی طالبان افتاده است. با عقب نشینی نیروهای آمریکا از این کشور طالبان طی حدود ده روز کل افغانستان را اکثرا بدون جنگ و درگیری تسخیر کرد و روز ۱۵ اوت با فرار اشرف غنی رئیس جمهور سابق، طالبانها وارد ارگ ریاست جمهوری شدند و پیروزی نهایی خود را اعلام کردند.

توصیف آنچه این روزها در افغانستان میگذرد بطور واقعی ممکن نیست. فضایی از ترس و ترور و وحشت میلیونی و توده ای، هرج و مرج تمام عیار، از هم گسیختگی شیرازه اجتماعی، و قهقراای یک جامعه، همه اینها را میشود در افغانستان امروز مشاهده کرد. صفهای بسیار

طویل مردمی که پیر و جوان و کودک و بیمار در اوج ناامیدی و وحشت با هر وسیله ای حتی پیاده و با پای برهنه در تلاش فرار از جهنم طالبان به کشورهای همجوار هستند، برآستی تکان دهنده و باورنکردنی است. خبرهایی از تفتیش خانه ها، دستگیریها و اعدامهای جمعی مخالفان طالبان و سربازان تسلیم شده، اجبار خانواده ها به تحویل دادن دختران جوانشان برای نکاح اسلامی با نیروهای طالبان و امثال اینها وسیعا منتشر شده است. بازگشت به عصر توحش و بربریت را میتوان در افغانستان امروز زیر سیطره توحش اسلامی طالبان بروشنی مشاهده کرد.

چه شد که افغانستان به این روز افتاد؟

مهمترین نکته ای که باید توجه کرد اینست که سیاست دولت آمریکا در افغانستان نه امروز و با اسلحه طالبان، بلکه از سالها قبل به دلیل خصلت قومی مذهبی دولتهای دست ساز آمریکا و فساد و دزدی و رقابتهای و کشاکشهای دستجات مختلف حکومتی بر سر قدرت ثروت، و در نتیجه منفور و منزوی شدن این دولتهای پوشالی در میان مردم افغانستان، به شکست رسیده بود.

دولت آمریکا در پی حمله تروریستی القاعده در ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، به افغانستان لشکر کشید، دولت طالبان را که دست ساز خودش بود ساقط کرد و حکومت قومی - مذهبی دیگری را سرکار آورد. حکومتهای بعد از طالبان هم

چیزی جز فساد و دزدی و تفرقه قومی و مذهبی و از هم گسیختگی را به صحنه نیاوردند. طی چندین دهه گذشته افغانستان صحنه جنگها و رقابتهای و کشاکشهای نظامی دستجات مذهبی و قومی و ارتجاعی و مافیای قاچاق تریاک بوده است که به نیابت دولتهای آمریکا و پاکستان و جمهوری اسلامی و عربستان و برخی حکومت های دیگر این کشور را به جهنمی علیه مردم تبدیل کرده بودند.

حاصل حکومت های قومی - مذهبی دست ساز آمریکا برای مردم افغانستان بر متن جنگها و رقابتهای قومی - عشیرتی، دریایی از فقر و بی خانمانی و ناامنی و بی تامینی و آوارگی میلیونها نفری بود. دولتهای دست نشانده آمریکا و در

راس آنها کرزای و غنی نتوانستند پایگاهی در میان مردم بدست آورند و هر روز با غوطه ور شدن بیشتر در دزدی و فساد و کشاکشها و رقابتهای مافیای قاچاق، بیشتر و بیشتر مورد نفرت مردم قرار گرفتند. همزمان دستجات اسلامی و قومی در مناطق مختلف افغانستان بویژه در مناطق غیر شهری حوزه نفوذ و فعالیت بیشتری کسب کردند. دولتهای اسلامی نظیر ترکیه و جمهوری اسلامی و پاکستان به تربیت و سازمان دادن بخشهای مختلف طالبان در جهت سیاستهای خود شدت دادند و فشار روی دولت موزاییکی افزایش یافت.

اکنون سالهاست که برای دولت آمریکا روشن است که در افغانستان شکست خورده است

و دولتهای دست نشانده اش بدون حداقل پشتوانه مردمی تنها با پمپاژ پولهای کلان و ساپورت ارتش آمریکا سر پا مانده اند و هیچ آینده ای نداشتند.

اما نکته مهمتر اینست که دولت آمریکا فقط منطقه را بی دفاع در مقابل طالبان خالی نکرد. استراتژی دولت آمریکا از اواخر دوره اوباما احیای سیاسی طالبان و بازگرداندن آن به قدرت بود. زندانیان طالبان را آزاد کردند، برایشان در دوحه دفتر سیاسی سر هم کردند، و به مذاکره برای تحویل تحول قدرت پرداختند. در واقع طالبان را طی یک روند نقشه مند از حاشیه بیرون آوردند و به جلو راندند. مشابه همان کاری که در سال ۵۷ با خمینی کردند و

او را از انزوا در حجره های نجف به پاریس زیر نورافکن بردند. طالبان از نظر سیاست گذاران این کشور میتواند حکومت قویتر و با ثبات تری از دولتهای باسمة ای قبلی باشد و نقش یک کمر بند و یا بهتر است گفته شود یک باتلاق دفاعی در برابر جنبش های پیشرو و چپ و همچنین بلوک رقیب روسیه - چین ایفا کند.

اکنون طالبان بر افغانستان حاکم شده است. از همان روز اولی که این نیروی فوق ارتجاعی و واپسگرا به قدرت رسید، جنبش سرنگونی طلبی علیه طالبان نیز پا گرفت. زنان و مردان بسیاری در شهرهای تهران و قم و اصفهان و در دیگر کشورهای جهان جمع شدند و فریاد "امارت اسلامی نمیخواهیم نمیخواهیم" را سر

دادند. این شروع یک جنبش نوین و پیشرو است که بدون تردید آینده افغانستان جدید، افغانستان بدون یکه تازی اسلام و قوم گرایی و جنگ و کشاکشهای دستجات ارتجاعی را رقم خواهد زد. طالبان از هیچ پایگاه مردمی در افغانستان برخوردار نیست و بویژه با توجه به تجربه خونبار و سیاه دوره قبل حکومتش، عمیقا در میان مردم منفور است. مردم و بویژه زنان این کشور همچون زنان و مردان رزمنده در ایران زندگی مدرن و انسانی و بدور از یکه تازی مذهب میخواهند و صدای آنها بدون تردید خیلی زود به صورت یک جنبش گسترده ضد اسلامی و سکولار و انسانگرا در همه جا شنیده خواهد شد جنبشی که به جنبش سرنگونی و آزادیخواهانه علیه جمهوری اسلامی در ایران

مستقیماً وصل است و با آن پیوند ناگسستنی دارد. اینها جنبشهای امید بخشی هستند که هم جمهوری اسلامی در ایران و هم امارات اسلامی طالبان در افغانستان را برای همیشه به زباله دان تاریخ خواهند انداخت.

حزب کمونیست کارگری فعالانه خود را در کنار مردم ستمدیده افغانستان میداند و همه مردم جهان را به حمایت از مبارزه مردم افغانستان علیه توحش اسلامی طالبان و کل ارتجاع قومی - مذهبی فرا میخواند.

حزب کمونیست کارگری ایران
۲۸ مرداد ۱۴۰۰، ۱۹ اوت ۲۰۲۱

وب سایت:

www.wpiran.org

تماس با حزب:

پیامگیر تلگرام: **wpi_tamas@**

و یا با ارسال پیام به شماره

۰۰۴۶۷۰۰۴۴۷۴۲۵

از طریق سیگنال، واتساپ و تلگرام و اینستاگرام